

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) *Forespørgsel nr. F 13:*

Forespørgsel til arbejdsministeren og finansministeren:

»Hvilke initiativer agter regeringen at tage for effektivt at få nedbragt den stigende arbejdsløshed?«

Af Poul Nødgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 17/11 92. Fremme af forespørgslen vedtaget 20/11 92).

Begrundelse

Poul Nødgaard (FP):

Fremskridtspartiets folketingsgruppe har fundet, at en debat i Folketinget om arbejdsløsheden ville være en oplagt mulighed for partierne til at fremlægge konkrete forslag om nedbringelse af ledigheden. Jeg bruger med vilje udtrykket »nedbringe ledigheden«, for det vil være ret urealistisk at tro på, at den nuværende rekordhøje ledighed kan afskaffes her og nu og i ét hug; det lader sig ganske enkelt ikke gøre.

Desværre har ledighedstallet på godt 300.000 ikke alene bidt sig fast, men der er også tendens til en stigning. Dette er helt uacceptabelt.

I Fremskridtspartiet har vi den grundopfattelse, at den mest hensigtsmæssige måde at nedbringe ledigheden på er at tage initiativer, som skaber varige job i den private sektor, og derfor er det mit håb og min tro, at Folketingets partier netop kan enes om at skaffe flere job i den private sektor. Udgangspunktet bør være et godt og fortroligt samspil med arbejdsmarkedets parter, der må have den samme interesse i løsningen af ledighedsproblemerne, som regeringen og Folketinget har.

De seneste dages afsløringer af misbruget af de nuværende beskæftigelsesordninger må og

så gøre det klart, at ikke alle de ordninger, der er igangsat for de ledige, er af det gode. Derfor vil vi i Fremskridtspartiet se med megen velvilje på, at man nyvurderer alle disse ordninger, der trods alt koster samfundet tocifrede milliardbeløb hvert år. Disse gigantiske summer kan sikkert for en dels vedkommende indgå i mere målrettede ordninger, og målet må være at komme ud af arbejdsløshedens onde cirkel.

I den forbindelse er det også af afgørende betydning, at regering og Folketing samt arbejdsmarkedets parter kan give alle danskere en tro på fremtiden. Situationen er i dag desværre den, at selv de, der har et arbejde, er nervøse for fremtiden. Det giver sig bl.a. udslag i, at man ikke tør investere i selv mindre forbrugsgoder, der eventuelt kunne medvirke til at sætte hjulene i gang gennem øget beskæftigelse. Set under en social synsvinkel er det tragisk, at tusindvis af medborgere hver dag vågner op til endnu en dag, hvor deres arbejdskraft ikke er efterspurgt, og det er lige så tragisk for de personer, der må stå op til et arbejde, som de har fået som jobtilbud, men som ikke er varigt.

I Folketinget kan vi meget ofte være uenige om den rette løsning af vort lands samfundsproblemer, men i dette tilfælde, hvor næsten alle familier på den ene eller anden måde er berørt, må det netop være muligt, at alle partier finder en fælles nøgle til at nedbringe arbejdsløsheden. Det er heller ikke uvæsentligt at høre, hvad regeringen i dag har at sige til Folketinget, og jeg går ud fra, at både finansministeren og arbejdsministeren vil fremlægge nogle konstruktive oplæg til forhandlinger med Folketingets partier om løsning af dette forfærdelige problem.

Udviklingen i ledigheden her i Danmark svarer ret nøje til en række andre europæiske landes, men det skal vi ikke lade os slå til tåls med; vi skal tage kampen op og vise, at Danmark kan blive toneangivende med hensyn til nedbringelse af ledigheden og dermed udnytte en særdeles velkvalificeret arbejdskraft, der for tiden ikke bliver brugt til noget som helst fornuftigt. Hele befolkningen, og ikke mindst de arbejdsløse, kan med rette forvente, at vi her i dag udsender nogle signaler, der viser, at den politiske vilje er til stede til at se fordomsfrit på vort samfunds største problem.